

τούς μὲν φεύγοντας κατεδέξασθε, τοὺς δ' ἀτίμους ἐπιτίμους ἐποιήσατε. Δημοσθέν. σελ. 804, 11: εἶναι τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους. Πρβ. καὶ Πλούτ. Σόλ. 19, κλπ.¹.

Τῷ ἀτιμος τῷ λαμβανομένῳ κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ἐντιμος συζυγεῖ τὸ ῥῆμα ἀτιμάζειν τὸ σημαῖνον τὸ ἐναντίον τοῦ τιμᾶν, οἷον: τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶν, τὸν δ' ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν (Ξενοφ. Κύρ. Π. Α', ς', 20), κτλ., τῷ δὲ ἀτιμος τῷ ἀντικειμένῳ πρὸς τὸ ἐπιτιμος συστοιχεῖ τὸ ἀτιμοῦν. Ὅθεν ἠτιμάσθαι μὲν εἶνε τὸ ἐστερηῆσθαι τιμῆς, ἠτιμῶσθαι δὲ τὸ ἐστερηῆσθαι τῆς ἐπιτιμίας². Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον σελ. 29 «Ἀτιμοῦται καὶ ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ, ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβρίζομενος ἐν τινι πράγματι»³. Οὐκ ὀλίγα τοῦ ἀτιμοῦν-οῦσθαι παραδείγματα παρέχουσιν ἡμῖν οἱ ῥήτορες, οἷον Ἀντιφ. Τετραλ. Α', δ', 7: οἱ μὲν γὰρ ἀτιμοῦνται τε καὶ χρήμασι ζημιοῦνται. Ἀνδοκίδ. π. Μυστηρ. 33: ἐὰν γὰρ μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων καὶ ἀτιμωθῇ ὁ ἐνδείξας ἐμὲ Κηφίσιος οὐτοσί. 106: τῶν δὲ φυγὴν κατέγνωσαν, τοὺς δὲ μένειν ἐν τῇ πόλει ἐάσαντες ἠτίμωσαν. Λυσ. Δήμ. Καταλ. Ἀπολ. 26: τοὺς δ' ἐξελάσαι καὶ ἀτιμῶσαι τῶν πολιτῶν (Πρβ. καὶ κ. Θεομν. Α', 22). Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. σελ. 15 Σνειδ.: ὥστε τὸν ἐγχειρήσαντα συκοφαντεῖν αὐτοὺς εὐθύς ἠτίμωσαν. Αἰσχίν. κ. Κτησ.

1 Ἴδε Βαλκενάριον Θεοκρ. Ἀδωνιαζ. σελ. 231 (Τόμ. Β', σελ. 51 Εἰνδ.) καὶ Μαιτζνῆρον Λυκούργ. σελ. 154.

2 Ἴδε Κόδητον Nov. Lect. σελ. 751 καὶ Σχάνζιον Nov. Comment. Plat. σελ. 75.

3 Τὰ αὐτὰ διδάσκει καὶ ὁ Μέγ. Ἐτομολόγος σελ. 164, 7. Γραμματικὸς δὲ παρ' Ἑρμαννῶ de Emend. Rat. σελ. 340 γράφει «Ἀτιμάζω τὸ περιφρονῶ παρὰ Λιβανίῳ μὴ ἀτίμαζε τὸν γάμον· ἀτιμῶ δὲ ἀτιμῶ τὸ ὑβρίζω» (Ἴδε Βάστιον Ἐπιστ. Κριτ. σελ. 139). Πρβ. Λεξ. Βινδοῦ. σελ. 18 Ναυκ. «Ἀτιμάζω τὸ ὑβρίζω, ἀτιμῶ δὲ ἐπὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ἀτιμον καὶ ἄδοξον ἐξ ἐνδόξου καὶ ἐντίμου ποιῶ. Συνέσιος ὅς ἐπὶ τῷ τὴν ἐκκλησίαν ἀτιμοῦν προκαθέζεται. Καὶ ἀτιμῶ ἐπὶ δευτέρας συζυγίας τῶν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ σημαυνομένου τοῦ ἀτιμάζειν. Λιβάνιος καὶ τῶν Ἀτρειδῶν ἀτιμᾶ τὴν ἀξίαν». Παρὰ Λιβανίῳ Τόμ. Δ', σελ. 98, 13 φέρεται οὐγὲν ἀτιμᾶ ἀλλ' οὐ τιμᾶ, ὡς παρατήρησε καὶ ὁ Νεύκιος.

232: τοὺς μὲν τὰς τῶν δῶρων γραφὰς ἀλισκομένους ἀτιμοῦτε· Δημοσθέν. σελ. 253, 82: ἐὰν μὴ σε οὗτοι παύσωσιν ἀτιμώσαντες τήμερον. σελ. 425, 262: τοὺς πρώτους εἰσαγαγόντας ἀτιμώσατε. σελ. 548, 103: ἐφ' ἧ γὰρ ἐκεῖνος ἠτίμωκεν αὐτὸν κτέ. σελ. 574, 183: ἀλλ' ἀποκτενεῖτε ἢ ἀτιμώσετε. σελ. 1347, 6: ἴν' ἀτιμώσειεν αὐτὸν (Πρβ. καὶ σελ. 834, 67. σελ. 842, 21 καὶ σελ. 981, 49). Φέρεται δὲ καὶ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος «ἢ ἀποθανόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἀπασαν ἀποβαλόντα» (Η', σ. 553, 6') καὶ παρὰ Ξενοφῶντι «Ἵπολχοί τε δέ τις ἂν ὡς οὐδεὶς ἄρα ἀδίκως ἠτίμωται Ἀθήνησιν· ἐγὼ δὲ φημί τινες εἶναι, οἳ ἀδίκως ἠτίμωνται—ἐπεὶ τοι καὶ οὕτως ἔχει, οὐδὲν ἐνθυμεῖσθαι ἀνθρώπους οἵτινες δικαίως ἠτίμωνται ἀλλ' εἴ τινες ἀδίκως. Πῶς ἂν οὖν ἀδίκως οἴοιτό τις ἂν τοὺς πολλοὺς ἠτιμῶσθαι Ἀθήνησιν κτέ.;» (Ἀθην. Πολ. Γ', 12)¹. Πρβ. καὶ Πλούτ. Βρούτ. 35 «ἐπὶ κλοπαῖς δημοσίᾳ καταγνοὺς ἠτίμωσε», κτλ. Πολυδ. Η', 53 «ὁ Θεόφραστος τοὺς μὲν ἄλλας γραφὰς γραψαμένους χιλίας τ' ὀφλίσκάνειν, εἰ τοῦ πέμπτου τῶν ψήφων μὴ μεταλλάβοιεν, καὶ προσατιμοῦσθαι, τοὺς δὲ εἰσαγγέλλοντας μὴ ἀτιμοῦσθαι μὲν ὀφλεῖν δὲ τὰς χιλίας». Η', 70 «ἀπὸ δὲ ἀτιμίας ἠτίμωσεν, ἀτιμωθεὶς».

Παραφθείρεται δ' ἐνίοτε ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων τὸ ἀτιμῶσαι μεταβαλλόμενον εἰς τὸ ἀτιμάσαι (Δημοσθ. σελ. 253, 82. σελ. 1347, 6, κλπ. Πλάτ. Πολ. Η', σ. 553, 6'. Πλούτ. Βρούτ. 35. Πρβ. καὶ Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. Γ', 12: ἠτιμῶσθαι-ἠτιμάσθαι)². Παρὰ Πλάτωνι Ἀπολ. σ. 30, δ' πάντες οἱ κώδικες ἔχουσιν «ἀποκτείνεε μεντᾶν ἴσως ἢ ἐξέλασειεν ἢ ἀτιμάσειεν» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἀτιμώσειεν, ὅπερ πρῶτος ἀποκατέστησεν ὁ Ἑλμσλήσιος. Τὸ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἵπερείδου «τοῦτον ἢ πόλις ἡμῶν ἠτίμασε καὶ

¹ Ἀντὶ τοῦ πρώτου ἠτίμωνται καίτι ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τιμῶνται. Τὴν ἀληθῆ γραφὴν εὔρεν ὁ Ἑλμσλήσιος Mus. Crit. Cantabr. Τόμ. Γ', σελ. 481. Σημειωτέον δ' ὅτι καὶ παρ' Ἡροδότῳ φέρεται «ἢ τιμωμένοι ἀποκατέαται» καὶ «πάσγων δὲ τοιάδε ἠτίμωτο» καὶ «ὡς ἠτίμωτο» (Δ', 66. Ζ', 231-2) καὶ παρ' Ἀριστοφάνει «ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος» (Εἰρ. 743). Πρβ. Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Γ', σελ. 788 ἐκδ. 6'.

² Παρὰ Δημοσθένει σελ. 743, 138 εἶνε συγκεχυμένα τὸ ἐτιμήσατε καὶ ἠτιμώσατε. ἴδτε Κόδητον Nov. Lecti. σελ. 752 καὶ σελ. 754.

τοὺς παῖδας ἐδῆσεν αὐτοῦ»¹ ἐπληρωθῆθη ὑπὸ τοῦ Ῥεισκίου καὶ τοῦ Βακίου².

Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν τραγωδοποιῶν τὸ ἀτιμοῦν-οὔσθαι εἶνε ἰσοδύναμον τῷ ἀτιμάζειν-εσθαι. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 645:

ψῆρον ἔθεντ' ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν.

Χοηφ. 636:

βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.

Ἄγαμ. 1068:

οὐ μὲν πλέω ρίψασ' ἀτιμωθήσομαι ("Ἄλλ.—ασθήσομαι).

Εὐριπ. Ἑλέν. 455:

ὦ δαῖμον, ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα.

Ὁ Ἑλισλήσιος ἠθέλησε καὶ ἐν Ἰφιγ. Αὐλ. 943:

θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη

γὰ γράψῃ ἠτιμωμένη³.

Ὁ Αἰσχύλος εἶπε καὶ ἀτίμωσιν Ἄγαμ. 701 καὶ Χοηφ. 435.

Ἡ χρῆσις τοῦ ἀτιμοῦν-οὔσθαι ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζειν-εσθαι εὐρίσκειται καὶ πρὸς τοῖς συγγραφεῦσι τοῦ παρηκμακότου ἑλληνισμοῦ, οἷον Ἀππιαν. Ἐμρυλ. Β', 129: εἰ τοὺς ἀνδροφόνους τιμᾶν ἀξιοῦντες τοὺς ἄρχοντας σφῶν ἀτιμώσουσι. Β', 134: εἰ τοὺς μὲν — κατακακόνοντας τιμᾶν ἀξιόσομεν, ἀτιμοῦν δὲ τὸν καὶ τοῖς πολεμίοις δι' ἀρετὴν τίμιον (Πρβ. καὶ Γ', 18. 28 καὶ 64). Ἰερειμ. ΚΒ', 28: ἠτιμώθη Ἰερονίας ὡς σκεῦος (Πρβ. καὶ 22). Ἰεζεκ. ΙΓ', 59: ὡς ἠτίμωσας ταῦτα (Πρβ. καὶ ΙΖ', 16. 18. 19). Βασιλ. Α', ιε', 9: πᾶν ἔργον ἠτιμωμένον καὶ ἐξουδενωμένον. Φίλων Τόμ. Ε', σελ. 59: ἐπὶ δὲ ὀνόματι τῷ καὶ αὐτῆς εὐκλεσετέρῳ σεμνότητος ὑπ' ἀσεβῶν ἀτιμουμένῳ μετριώτερον οἰστέον⁴. Ὠριγέν Τόμ. Γ', σελ. 44 Βερολ.: ἐν ᾗ ἠτίμωται (τουτέστιν ἠτίμασται). σελ. 47: ὡς ἐκάστου τῶν προφητῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἀτιμωθέντος μόνῃ, οὐ παντὸς τοῦ ἀτιμωθέντος ἐν τῇ πατρίδι ἀτιμωθέν-

1 Ῥήτ. Οὐαλζ. Τόμ. Ζ', σελ. 1226 καὶ Τόμ. Θ', σελ. 546.

2 Ἀψίν. σελ. 190. Ἴδε Κόδητον Nov. Lect. σελ. 751 κέξ. καὶ Σταλδαύμιον Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 119 ἐκδ. δ'.

3 Ἴδε Κόδητον Nov. Lect. σελ. 754.

4 Ἐν σελ. 67 κεῖται «ἀνεθόων, οἱ μὲν ἀτιμοῦν (=ἀτίμους ποιεῖν), οἱ δὲ φυγαδεύειν, οἱ δ' αἴρειν».

τος. σελ. 48: οὔτε γὰρ Ἡλίας—ἠτιμώθη—ἠτιμώθησαν· γὰρ πάντες ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὑπὸ τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ. σελ. 49: παρ' οἷς καὶ αὐτὸς ἠτιμώθη. σελ. 50: ἠτιμώθησαν δὲ ἐν τῇ πατρίδι παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις. Τόμ. Δ', σελ. 153: καὶ ἀτιμοῦται ὑπολυόμενος τὸ ὑπόδημα καὶ ἐμπύεται εἰς τὸ πρόσωπον. Εὐσέβ. Εὐαγγ. Ἀποδ. Δ', ις', 20^ο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ τὸ δι' ἡμᾶς ἠτιμωμένον καὶ καθυβρισμένον. Ζωναρ. Ἐπιτ. Ἰστ. ΙΓ', β', 2: ἵνα μὴ ἀτιμοῖντο τὰ ἀξιώματα. Ῥήτ. Οὐαλζ. Τόμ. Α', σελ. 368: καὶ χῶρον οὐδένα τὸ τῆς ἐλαίας ἠτίμωσε βλάστημα. Εὐστάθ. σελ. 22, 19: ὑπὲρ οὗ λαλήσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἠτίμωται. σελ. 115, 40: δακρύει ὅτι ἠτίμωται. σελ. 212, 18: ἐχρῆν γὰρ τότε αὐτὸν ὑπερλαλεῖν τοιαῦτα τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτε ἠτιμᾶτο. σελ. 1276, 41: ὡς οἶον συνατιμοῦσα τὴν ἐαυτῆς κεφαλὴν τῇ τοῦ υἱοῦ Ἑκτορος. σελ. 1658, 64: καὶ αὐτοὶ μὲν ἀτιμούσθωσαν. σελ. 1738, 1: πρὸς ἄνδρα μέγαν ἀτιμούμενον ὑπὸ ἐλαττόνων. σελ. 1932, 35: οὔτε γὰρ τὸν ἐσθλὸν ἐχρῆν ἀτιμοῦν φύσει τίμιον ὄντα. Ἀρμενόπουλ. σελ. 8 Λειψ.: καὶ ἔσται δι' αἰῶνος ἠτιμωμένον τὸ σπέρμα αὐτοῦ. Κτλ. Πρβ. καὶ Πολυδ. Ε', 163 «ἄτιμος, ἠτιμωμένος, ταπεινός». Κεῖται δὲ καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ «ἀπήλασε τῆς βουλῆς τὸν Λεύκιον, ὑπαιτικοῦ μὲν ἀξιώματος ὄντα, συνατιμοῦσθαι δὲ τοῦ ἀδελφοῦ δοκοῦντος αὐτῷ» (Φλαμιν. 19): ἔτι δὲ «ἐφ' ἣ μετανοήσειν ταχὺ τὴν πόλιν ἀτιμάζουσαν ἄνδρα τοσοῦτον» καὶ «τὴν σύγκλητον ὠρμημένην ἀτιμοῦν καὶ ἀποψηφίζεσθαι τὸν Μέτελλον οὐκ ἔχσας» (Κάτ. Νεωτ. 29): δυσκόλως δ' ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ εὐρίσκειται εὐκρινῆς καὶ εὐσημῶς διαφορὰ τοῦ ἀτιμάζειν καὶ ἀτιμοῦν.

Παρ' Αἰσχίνῃ κ. Κτησ. 244 φέρουσι τάντίγραφον τρεῖς γραφάς, «καὶ πότερον τοῦτον τιμήσετε ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμάσετε καὶ τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ μάχῃ τελευτήσαντας;» καὶ ἀτιμώσετε καὶ ἀτιμωρήτους εἰάσετε. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν δύναται νὰ ὑπάρχη ὅτι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἐγράφη ἀτιμάσετε¹. Τὸ ἐν τῷ Φιλίππῳ τοῦ Ἰσοκρά-

¹ Ἴδε Κρόνητον Νον. Lect. σελ. 753 καὶ Οὐαϊδῶνῃρον Αἰσχίν. κ. Κτησ. σελ. 202.

τους § 64 «καίτοι τίς ἂν προσεδόκησεν ὑπ' ἀνδρός οὕτω ταπεινῶς πράξαντος ἀναστραφήσεσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα καὶ τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι τὰς δ' ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων;» μετατυποῦται ὑπὸ τοῦ κατικωτάτου Κοβήτου εἰς τὸ ταπεινωθήσεσθαι¹.

Ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ὀμήρου γίνεται χρῆσις τῶν καταφατικῶν ῥημάτων *τίειν* καὶ *τιμᾶν* καὶ τῶν ἀποφατικῶν *ἀτίθειν* (*ἀπαῖς*) καὶ *ἀτιμάθειν*. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ τρίτον παρ' αὐτῷ ἀποφατικὸν ῥῆμα τὸ *ἀτιμᾶν* καὶ ἐν ἐνὶ μόνῳ τόπῳ *ἀπατιμᾶν*², οἷον Ὀδ. Η, 307: *ἀτιμᾶ. Φ, 99: ἀτίμα. Ψ, 28: ἀτίμων. Κτλ.*

Εὐστάθ. σελ. 24, 13: «Ὅρα δὲ ὅτι οὐ λέγει κατὰ τοὺς ὕστερον *ἀτιμῶ ἀτιμῶσω* ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ ἀλλὰ *ἀτιμήσω* κατὰ δευτέραν συζυγίαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται³. σελ. 660, 18: Τὰ δὲ *ἀτιμήσει* πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ *ἀτίμητος*, ὃ δηλοῖ παρ' Ὀμήρῳ τὸν ἄτιμον ἐν τῷ ὡσεὶ *τιν' ἀτίμητον μετανάστην*. Καὶ ἔστι τὸ θέμα αὐτοῦ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὡς ἡ Ὀδύσσεια σαφῶς δηλοῖ. Οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ τὸ ῥῆμα τοῦτο τιθέασιν *ἀτιμῶ γὰρ ἀτιμῶσω* φασίν. σελ. 705, 6: Τὸ δὲ *ἀτιμήσαι* ὅτι *ἀτιμῶσαι* λέγουσιν οἱ μεθ' Ὀμηρον πολλαχοῦ δηλοῦται. σελ. 735, 38: Τὸ δὲ *ἀτιμήσει* Ὀμήρῳ σύνηθες καθ' ὁμοιότητα τοῦ *τιμήσει*. Οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον *ἀτιμῶσει* κατὰ τρίτην συζυγίαν φασίν. σελ. 738, 51: «Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ *ἠτίμησεν* ἀνομοίως λεχθὲν τῇ ὕστερον χρήσει: οἱ γὰρ μεθ' Ὀμηρον *ἠτίμωσε* λέγουσι κατὰ συζυγίας ἐναλλαγῆν—Σὺν δὲ μυρίοις ἑτέροις καὶ *τιμῶ μὲν τιμήσω* τὸ ἀπλοῦν, *ἀτιμῶ δὲ ἀτιμῶσω* τὸ σύνθετον παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. σελ. 1886, 49: Τὸ δὲ *ἀτιμῶ ἀτιμήσω* σύνηθες τῷ ποιητῇ, ὡς ἡ Ἰλιάς δηλοῖ, ἔνθα καὶ *ἀτίμητος* ὁ ἄτιμος. Οἱ δὲ

1 Ὑπερείδ. Ἐπιταφ. σελ. 36 καὶ Nov. Lect. σελ. 753.

2 Ἰλ. Ν, 113: *ἀπητίμησε*. Πρὸ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 95: *ἀπητιμασμένη* καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1378: *μὴ ἕξατιμάζητον*.

3 Σημειωτέον δ' ὅτι τοῦ προκειμένου τῆς Ἰλιάδος χωρίου φέρεται καὶ γραφή: οὕνεκα τὸν Χρῦσην *ἠτίμασεν* ἀρητήρα.

ἦτις καὶ προτιμᾶται ὑπὸ τινῶν. Ἴδε Λαρώχην Ἰλιάδ. Τόμ. Α', σελ. 2 Τεύχος

ὕστερον ἀτιμῶ ἀτιμώσω φασίν. σελ. 1937, 60: Τὸ δὲ ἀτίμων, ὡς τὸ ἐβόων· ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι ἀτίμητος, ὡς καὶ προεδηλώθη.

Τὰς ἐκ τοῦ Εὐσταθίου ῥήσεις ἕνεκα τούτου μάλιστα παρεγράψαμεν, ἵνα σαφῶς ἐμφανισθῇ ἡ συνήθης παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις χρήσις τοῦ ἀτιμοῦν ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζειν, ὑφ' ἧς παραγόμενος ὁ Εὐστάθιος διδάσκει ἐκάστοτε ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀτιμᾶν ἔλεγον οἱ μεθ' Ὀμηρον ἀτιμοῦν.

Ἄξια δὲ παραθεσεως εἶνε καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀτίμητος ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου γεγραμμένα. σελ. 781, 19 «Σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὀμηρος λέγει τὸ ἀτίμητος· οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον κατὰ τοὺς ὕστερον οὕτω καὶ αὐτὸς νοεῖ ἀτίμητον ἀλλὰ τὸν οὐδὲμιᾶς· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἀτιμῶ ἀτιμήσω τὴν λέξιν παρέρχει, ὅπερ ἡμεῖς ἀτιμώσω φασίν, ὡς καὶ πολλαχοῦ σεσημείωται». σελ. 1045, 62 «ὡς οἱ μεθ' Ὀμηρον ἄλλως ἀτίμητον φασὶ τὸν πολυτίμητον, ἡγουν τὸν ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται». Πρὸς. καὶ σελ. 74, 10 «καὶ ὅτι τὸν ἀτιμον ἀτίμητόν που ἐρεῖ». σελ. 1803, 30 «Δῆλον δὲ ὅτι πρωτότυπον τοῦ ἀτιμάζω τὸ ἀτιμᾶν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἠτίμησε καὶ τὸ ἀτίμητος ἐν Ἰλιάδι». σελ. 1902, 60 «γράφεται δὲ καὶ ὅν τὸτ' ἀτίμα, ὃ ἐκ τοῦ θεματός ἐστιν, ἐξ οὗ, ὡς προερέθη, καὶ τὸ ἀτίμησε καὶ τὸ ἀτίμητος».

Περὶ τῆς ἐκ τοῦ ἀτιμᾶν ἐτυμολογίας τοῦ ἀτίμητος, ὅπερ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι εὐρίσκεται ἐν Ἰέρ. Θ', 10 καὶ παρὰ Λουκιανῶ ἐν Διὶ Τραγ. 18, οὐδὲν λέγομεν. Πρακτηροῦμεν δ' ὅτι ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ πολύτιμος ἢ πολυτίμητος εἶνε νεωτερικὴ, παντελῶς ξένη τῆς παλαιᾶς γλώσσης ἀποδεικνυμένη. Σοφ. Σολ. Ζ', 9 «οὐδὲ ὠμοίωσα αὐτῇ λίθον ἀτίμητον». Ὀλυμπιόδ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 59, 24 «ὁ δὲ τιμίων λίθων, μᾶλλον δὲ ἀτιμήτων ἐτύγχανεν». Γρηγόρ. Νύσσ. Τόμ. Α', σελ. 406, γ' «εἰ δὲ ταῦτα ἀτίμητα, ὁ ὑπὲρ ταῦτα ποίας ἄξιας τιμῆς;». Ψευδοφάλαρ. Ἐπιστ. 138 «ἡμετέρου δὲ ἀτιμήτου φίλου», κτλ.¹ Λέγεται δὲ καὶ τὰ νῦν ἀτίμητος ἢ ἀνεκτίμητος, δι' οὗ σημαίνεται ὁ μὴ δυνάμενος

¹ Σφάλλεται ὁ Βαλκενάριος ἐν Ἀδωνιαζούσ. σελ. 231, α' (Τόμ. Β', σελ. 51 Εἰνδ.) καὶ ὁ Λεγγήπιος ἐν Φαλάρ. Ἐπιστ. σελ. 362-3 καὶ ὁ Σχαιφῆρος αὐτ. σελ. 395.

τιμηθῆναι ἢτοι ἐκτιμηθῆναι, ὁ μὴ ὑποβαλλόμενος τιμῇ ὑπὲρ δια-
τίμησιν ὄν. Πρὸς. καὶ τὸ καθωμιλημένον «ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει,
καὶ χάρις στον ποῦ τὴν ἔχει», τουτέστιν «ἡ τιμὴ εἶνε ἀτίμητος
ἢτοι ἀνεκτίμητος, καὶ μακάριος ὁ ἔχων αὐτήν».

Τὸ ἀτιμᾶν ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ Ἔργ. 185: ἀτιμήσουσι
καὶ ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ὕμνῳ εἰς Ἀπόλλ. 72: ἀτιμήσας καὶ ἐν τῷ
εἰς Δῆμ. 158: ἀτιμήσασα καὶ παρὰ Πινδ. Πυθ. Θ', 80: ἀτιμά-
σαντα (=ἀτιμήσαντα). Πρὸς. καὶ Δημήτρ. παρὰ Διογ. Λαερτ.
Ε', 85: ἀτιμήσαντες¹. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 260: μή τις ἀτιμήσῃ
τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ βωμὸν ἀτιμήσαντι καλοὶ πόλιν
ἦλθον ἀφῶνες². Μόσχ. Δ', 6: ἠτίμησαν. Νόνν. ΙΖ', 213: ἀτιμή-
σας. ΜΒ', 383: ἀτιμήσασα. ΜΓ', 70: ἀτιμήσης. Γρηγ. Ναζιανζ.
Τόμ. Β', σελ. 10, δ': μηδ' ἀτιμάσθω θεός.

Καὶ ἐν τῷ Αἴκντι τοῦ Σοφοκλέους στίχ. 1129 ἔχουσι τάντι-
γραφα:

μή νυν ἀτίμα θεοὺς θεοῖς σεσωσμένος.

Σχολ. «Ἀτίμα: ἀτίμους ποίει. Ἀτιμάζω τὸ κατκφρονῶ, ἀτιμάω
δὲ ἀτιμῶ τὸ ἄτιμον ποιῶ, καὶ ἠτιμωμένος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ
τὸν παθητικὸν παρκαίμενον ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ». Ὁ Ἑλμσλήϊος
ὑπώπτεισεν ὡς νόθην τὴν γραφὴν ἀτίμα, ἀμφέβαλλε δ' ἂν τὸ
ἀτίμου ἢ τὸ ἀτίε εἶνε ἀληθέστερον. Ὁ Κόβητος³ ἀσπάζεται
ἀδιστακτως ὡς γνήσιον τὸ ἀτίε, καθάπερ καὶ ὁ Ναύκιος⁴. Ἄλλ' ὁ
Ἑλλένδετος⁵ καὶ ὁ Δινδόρφιος⁶ εὐδοκοῦσι τῇ τῶν κωδίκων γραφῇ.

Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων παρκατιθέμεθα τὰ ἐξῆς τοῦ ἀτιμᾶν-
ᾶσθαι παρκαδείγματα. Γαλην. Τόμ. Α', σελ. 10 «αὐτούς μόνους
ἠτιμήκασιν». Τόμ. Ε', σελ. 43 «ὅταν ἦτοι ἀτιμᾶσθαι δοκῶσιν
ὑπό τινος ἢ κτέ.». σελ. 44 «οὔτε γὰρ ἀφρηρέθην ἀπάντων τῶν

1 Ἴδε Ναύκιον Eurip. Stud. Τόμ. Β', σελ. 180.

2 Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἀντιγράφων φέρεται ἀτιμάσαντι, ὅπερ μετέβαλεν
εἰς ἀτιμάσαντι: ὁ Ὁθ. Συναδῆρος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Καλλιμάχου Τόμ. Α',
σελ. 30 καὶ σελ. 250.

3 Nov. Lect. σελ. 750.

4 Eur. Stud. Τόμ. Β', σελ. 180.

5 Λεξ. Σοφοκλ. σελ. 100 ἐκδ. 6'.

6 Λεξ. Σοφοκλ. σελ. 68. Πρὸς. καὶ Λοβέκκιος Δ' σελ. 369 ἐκδ. γ'.

χρημάτων οὐτ' ἠτιμήθη». Σουίδ. λ. Ἀτιμάζω «Καὶ ἀτιμῆσαι ἀτίμως ὑβρίσαι. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐδέετο συγγνώμην τῷ παιδί καὶ μὴ αὐτὸν ἀτιμῆσαι». Ἡσύχ. «ἀτισεν: ἠτίμησεν». Καὶ ἐν τοῖς Ἠθικοῖς τοῦ Πλουτάρχου σελ. 1351, 23 Διδ. ἀναγινώσκειται «τὸ παρὸν ὡς μικρόν, μᾶλλον δὲ μηδοτιοῦν πρὸς τὰ σύμπαντα ἀτιμήσαντες», ὅπερ τρεπτέον ἴσως εἰς τὸ ἀτιμάσαντες. Τὸ ἐν τῷ βίῳ τοῦ Τιβερίου Γράκχου 14, 4 «ἠτιμηκένοι τὸν συνάρχοντα» μετεβλήθη εἰς τὸ ἠτιμωκένοι ὑπὸ τοῦ Ῥεισκίου. Πρβ. καὶ 14, 5 «ἂν σὺ μὲν ἀτιμοῦν με βούλη καὶ προπηλακίζεις»¹. Ἐν τῷ βίῳ Κάτωνος τοῦ πρεσβυτέρου 15, 3 φέρουσιν οἱ κώδικες οὐ μόνον τὸ ὀρθὸν ἠτιμωκότι ἀλλὰ καὶ τὸ πλημμελὲς ἠτιμηκότι. Πρβ. καὶ Αἰών. Κάσσ. ΟΗ', θ', 2. Ἀντὶ τοῦ ἠτίμασαν ἐν τῷ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίῳ ΙΒ', 4 τῶν ἀντιγράφων ἔνια ἔχουσιν ἠτίμησαν. Κακῶς ὁ Μεινέκιος ἐν τῷ τοῦ Δημοσθένους παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. ΡΚ', 26 ἐξέδωκε «τοὺς τεθνεῶτας δὲ οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν οὐδεὶς ἀτιμήσει». Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κεῖται ἀτιμάσει, ἀτιμίσει καὶ σε τιμήσει. Ἐν τῇ γραφῇ «οὐδεὶς σε τιμήσει» λαμβάνει ἡ γνησία «οὐδεὶς ἐτιμυσεῖ», ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους σελ. 330, 315².

Καὶ παρὰ Ξενοφῶντι Ἀθην. Πολ. Α', 14 ἀνεγινώσκετό ποτε «Διὰ ταῦτ' οὖν τοὺς μὲν χρηστοὺς ἀτιμῶσι καὶ χρήματα ἀφαιροῦνται καὶ ἐξελαύνουσι καὶ ἀποκτείνουσι, τοὺς δὲ πονηροὺς αὖξουσιν» ἀντὶ τοῦ γνησίου ἀτιμοῦσι³. Τὸ παρ' Ἰσοκράτει π. Ἀντιδός. 175 «τοὺς μὲν διαβεβλημένους πρὸς αὐτὴν παυστέον, τοὺς δὲ συκοφαντοῦντας ἀτιμητέον» μεταγράφει ὁ Κόβητος ἀτιμωτέον⁴.

Ἀναλαμβάνοντες ἐν ὀλίγοις τὰ κεφαλαιωδέστερα καὶ συνεκτικώτερα τῶν ἐκτενῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διειλημμένων καὶ ἀκριβῶς ἐξητασμένων παρατηροῦμεν ὅτι τὸ μὲν τίω τῶν ποιητῶν ἴδιον ὄν σημαίνει τιμῶ, τὸ δὲ τίνω οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς ἀπαντῶν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ὧν οἱ

1 Ἴδε Σχαιφρον Πλουτ. Παρ κλλ. Τόμ. 5', σελ. 349.

2 Πρβ. Κόβητον Μνημ. σ. 1874, σελ. 91.

3 Ἴδε Κόβητον Nov. Lect. σελ. 750.

4 Nov. Lect. σελ. 752 κξξ.

Ἄττικοὶ τοῖς συνθέτοις μάλιστα ἀποτίνω καὶ ἐκτίνω ἀσμενίζουσι, δηλοῖ πληρώνω. Ἐάν τις λοιπὸν ἐπιθυμῇ ὀρθῶς νὰ ἐλληνίζῃ ἀπεχόμενος τῶν τῆς Βλαχικῆς μούσης τερετισμάτων, ὀφείλει τοῖς γλυκυτάτοις καὶ χαριεστάτοις Ἄγελαίοις τὸ ἀποτίω-ἀποτίομαι καταλείπων νὰ μεταχειρίζηται αὐτὸς ἐπ' ἐνεργείας μὲν τὸ ἀποτίνω, ἀπέτισα, ἐπὶ πάθους δὲ τὸ ἀποτίνομαι, ἀπετίσθη, οἷον ἀποτίνεται τὸ χρέος, ἀπετίσθη τὸ χρέος. Ὡς δὲ φέρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐκτετισμένος, οὕτω δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ παρ' ἡμῖν ἀποτετισμένος (εἶνε ἤδη τὸ χρέος ἀποτετισμένον). Οὐδὲν δ' ἡ φύσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης κωλύει νὰ λέγηται καὶ προαποτίνω-ομαι, προαπετίσθη καὶ προαπότισις ἀντὶ τοῦ προπληρώνω, κτλ. Πρβ. προεκτίνω. Θεμίστ. σελ. 199, γ': προεκτέτισται.

Σημειωτέον δ' ἔμως ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε δυνατὴ ἡ χρῆσις τοῦ ἀποτίνομαι, κτλ. ἀντὶ τοῦ πληρώνομαι ἢ πλερώνομαι, κτλ. Ἐν τῇ δημώδει φωνῇ λέγεται πλερώνομαι, πλερώνομαι κάθε ἐβδομάδα, πλερώνομαι καλά, πλερώνομαι μὲ τὸ παραπάνω, (ἐ)πλερώθηκα σωστά, εἶσαι καλά πλερωμένος, ξεπλερώθηκα, ξεπλερωμένος, κτλ. Ἐπὶ πάντων τούτων ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ χρῆσις τοῦ ἀποτίνομαι, κτλ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπλερώσα τοὺς ἀργάταις, κτλ. οὐδαμῶς γίνεται ἀπέτισα τοὺς ἐργάτας, κτλ. Δὲν εἶνε δ' ἀπίθανον ἀναπηδήσας τις αἴφνης τῶν ἐκπαθῶς αἰείποτε τῇ πεπατημένῃ χυδαιολογίᾳ φιληδούντων καὶ δυσαπολύτως αὐτῇ προσφυσμένων νὰ ἐξυμνήσῃ μετὰ θορύβου καὶ πατάγου τὸ μέγα τοῦτο (καὶ ἄγνωστον ἴσως αὐτῷ πρότερον) τῆς ἰδιωτικῆς γλώσσης πλεονέκτημα καὶ πολλὴν ἐωλοκρασίαν τῆς ἑαυτοῦ ἀπειροκαλίας νὰ κατασκεδάσῃ τῶν μετ' εὐβουλίας περὶ τοὺς λόγους φιλοτεχνούντων καὶ μὴ ὑπ' ἰδιωτείας καὶ σκαιότητος ἢ

ῥαστώνης καὶ νωθείας ἀδιακρίτως ἐμπορουμένων πάντων τῶν σκυβάλων τῆς ταραχωδεστάτης ὡς τὰ πολλὰ καὶ πονηροτάτης συνηθείας τοῦ συρφετώδους καὶ ἀνδραποδώδους ὄχλου. Πρὸς πάντα παράφορον τῆς ἀκαθάρτου καὶ ἀκαλλοῦς λαλιᾶς ἐραστήν καὶ ἄκαιρον τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῆς ἐπαινέτην ἱκανὸν ἡμῖν φαίνεται νὰ λέγηται ἐκάστοτε:

πὶν οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἄνθηδὸνα ναίεις
οὐδ' Ἰεράν Ἑπέραν, ὅθι κ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες.

Μόνοι ἀληθῶς οἱ μελαγχολῶντες ἢ παρεξηλημένοι τὸν νοῦν δύνανται τὰ νῦν νὰ στοιχῶσιν ἀπολύτως τῇ πενιχροτάτῃ καὶ ἀμορφοτάτῃ γλώσση τοῦ ὑπὸ μακρᾶς δουλείας καὶ παντελοῦς ἀπαιδευσίας ἀπονεναρκωμένου τὴν διάνοιαν καὶ παραληροῦντος Ῥωμηοῦ, τῇ μόλις μὲν διὰ τύπων διαστρόφων καὶ συντάξεως παραπλησιωτάτης τῇ τῶν ἐν σπαργάνοις ἔτι νηπίων ἐπαρκούσῃ πρὸς τὰς πρώτας καὶ κοινοτάτας βιωτικὰς χρείας, παντάπασι δ' ἀνεπιτηδείω οὐσῇ εἰς ἐπιστημονικὴν χρῆσιν καὶ πρὸς κατασκευὴν ἐν τέχνου πῶς λόγου. Ἰσχυριζόμενοι δ' ὅτι οἱ αὐτάρκως περὶ τὴν γλῶσσαν τετριμμένοι οὐδέποτε σχεδὸν ἀποροῦσι τρόπων προσφυῶν εἰς εὐσταλεστέραν καὶ εὐπρεπεστέραν παράστασιν τῶν παρὰ τοῖς ἀγροίοις κυκλουμένων, παραβάλλομεν τοὺς ἐνθέους τῆς ἐσχάτης καὶ εἰδεχθοῦς χυδαιολογίας θαυμαστάς πρὸς βλενωδείς καὶ ἀναισθήτους τοῦ κόλλους ἀνθρώπους, οἵτινες ἐμμανῆ ἔρωτα περὶ τὰς ἀνίπτους ρυτίδας κατεσκληκυίας καὶ ἐρρακωμένης γραῆς ἔχοντες συχνάκις μὲν μεταξὺ λόγων μνημονεύουσιν αὐτῆς ὑπερφυῶς τὴν δεξιότητα ἐπαινοῦντες, μεθ' ἧς στρέφει τὸν ἄτρακτον καὶ ῥοφεῖ τὴν πτισάνην, ἐπιμελῶς δ' ἐπὶ τὰς θύρας αὐτῆς κωμάζουσι καὶ τὸ παρακλαυσίθυρον ἄδοντες πρὸς ἀχθοφόρους καὶ ὄνηλάτας ἀντεραστὰς παγκρατιάζουσιν. Οὐδαμῶς δ' ἡμεῖς ἐναντιούμεθα, ἂν τις ἐπιθυμῇ μᾶλλον νὰ συγκρίνη τὴν παμμιγῆ καὶ

ἀκατάσκειον γλῶσσαν τοῦ ῥυπαροῦ ὄχλου πρὸς τὴν γυναῖκα
ἐκείνην τοῦ ἐξ Ἀμοργοῦ Σιμωνίδου,

τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρω πεφυρμένα
ἄκοσμα κεῖται καὶ κυλίνδεται χαμαί·
αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἴμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.

Παρασημειωτέον δ' ὅτι πλὴν τῆς ἀγροικίας καὶ δυστρα-
πελίας καὶ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ κορδακισμοῦ οὐδὲν ἄλλο
ἐφόδιον ἐπιφέρονται οἱ ὑπὲρ τῆς ἀκράτου χυδαιολογίας,
μᾶλλον δὲ βρωμολογίας μητραγυρτοῦντες καὶ ἅμα μὲν
τυμπανίζοντες καὶ κροταλίζοντες ἅμα δὲ ποικίλα ἄσματα
εἰς τὸ εἶδωλον αὐτῶν, τὸ σύμμικτον εἶδος κάποφώ-
λιον τέρας, ἄδοντες. Ἀπειρότατοι καὶ ἀτριβέστατοι τῆς τε
παλαιᾶς καὶ τῆς νέας γλώσσης ὄντες καὶ τυφλῶς περί τε
τὴν φύσιν τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον ἔχοντες οὐδὲν
μὲν ὑγιᾶς οὐδ' εὐστοχον οὐδέ ποτ' οὔτε λέγουσιν οὔτε δύνανται νὰ
εἴπωσιν, αἰείποτε δὲ μωρολογοῦσι καὶ φλυαροῦσι προφερόμενοι
εἰκῆ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην ὅτι ἂν αὐτοῖς ἐπέλθῃ,
ἂν μάλιστα τύχωσιν ἀκροατῶν δυσκώφων ἢ ποδαγρώντων
ἢ μὴ πρόχειρον τὸν κόνδυλον ἔχόντων. Πολλάκις δ' οἱ αὐτό-
κλητοι οὔτοι νομοθέται τῆς γλώσσης πειρώμενοι μὲν νὰ πεί-
σωσι, μᾶλλον δὲ νὰ παλεύσωσιν τινὰ πράως παρακελεύον-
ται καὶ μετὰ γλυκύτητος ἐποτρύνουσι ποιούμενοι χρῆσιν τῶν
ὑπὸ Θωμᾶ τοῦ Μανδακάση εἰρημένων:

Σὺ δὲ τὴν γλῶσσαν τὴν ἀπλὴν, μὴ τὴν καταφρονήσης,
Ὅτι ἀρίστη καὶ αὐτὴ, ὡς θέλει τὴν γνωρίσης.
Καὶ τόσας χάριτας γλυκὰς, καὶ νοστιμάδας ἔχει,
Ὅπου καὶ ὄλων τῶν ἔθνῶν, τὰς γλώσσας ὑπερέχει.
Κι' ὅταν στόμα ἑλληνικόν, καὶ σοφὸν τὴν ὀμιλῇ,
Σὲ φαίνεται ὡσάν ν' ἀκοῦς, ἓνα Καννάρι νὰ λαλῇ.

ἀποτυγχάνοντες δ', ὡς εἰκός, καὶ καταγελῶμενοι ἐπὶ τοῖς
ἀφορήτοις ψυχρεύμασιν ὀργῆς μὲν εὐθέως ἐμπίμπλονται
καὶ πρίουσιν ἀγριαίνοντες τοὺς ὀδόντας, ἀπαναισχυνταῦντες

δ' ἔπειτα καὶ αὐθαδιζόμενοι ἀναφθέγγονται μετὰ θυμοῦ τὰ ὑπὸ τοῦ Κοδρικᾶ γεγραμμένα:

Ἡ Γλῶσσα μας εἶναι ἀπλῆ, εὐστροφη, καὶ πλουσία.

Ἡ φράσις τῆς εἶναι γλυκιὰ, εὐρυθμος, καὶ γνησία.

Μόν' οἱ Σοφοὶ φαντάζονται σφάλματα νὰ τῆς εὐρουν,

Καὶ πρὸς αὐτοὺς εἶναι πτωχῆ, γιὰτὶ δὲν τὴν ἰξεύρουν.

Τὸ δὲ πάντων θαυμασιώτατον εἶνε ὅτι τελειότεραν ἔτι τὴν τοῦ συρφετώδους ἔχλου λαλιὰν φιλοτιμούμενοι νὰ ποφῆνωσι προβάλλονται παράδειγμα πρὸς μίμησιν τὴν χαρίεσσαν τοῦ παρ' Ἀριστοφάνει τοξότου γλῶσσαν, ἣτις οὐδαμῶς ὑπὸ τῶν ἐπαχθῶν κανόνων, τῶν πράγματ' αἰεὶ τοῖς ἀνθρώποις παρεχόντων, συμποδιζομένη ἀλλ' ἐλευθερώτατα κινουμένη κάλλιστα δύναται νὰ ἀρμόσῃ τῷ καθ' ἡμᾶς αἰῶνι τῆς προόδου καὶ τῆς ἐλευθερίας! Οὔτε φύσιν καὶ χρῆσιν γλώσσης συνορῶντες οὔτ' ὀρθοέπειαν καὶ καλλιφωνίαν κατανοοῦντες ἐπιπόνως μὲν ἐν τῷ φορυτῷ σκαλεύουσιν ἄνω καὶ κάτω αὐτὸν κινουῦντες, ἀλλ', ἂν τινι καλῶ λανθάνοντί που ἐντύχωσιν, ἰσχυρῶς διωθοῦνται, μόνα δὲ τὰ δυσωδέστατα δίκην κανθάρων ἐκλέγοντες ἥδιστ' ἐγκάπτουσι περικυλίσαντες ταῖς χερσίν. Ἴνα δ' ἀσπαστοὶ καὶ ἀποδεκτοὶ τοῖς ἀχθοφόροις ὑπάρχωσι, παρ' ὧν μόνων, ὡς φαίνεται, προσδοκῶσί τι, ἐξίχνευσαν δεξιώτατα τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχὴν τοῦ ρυπαροῦ αὐτῶν ὀνόματος ἀποδείξαντες κατὰ τὴν μέθοδον τὴν τῶν οὐκ ὄντων εὐρετικὴν ὅτι ἐκ τοῦ χθαμαλός γίνεται χθαμάλιος καὶ συναιρέσει(!) τοῦ ἰος εἰς ἰς χθαμάλις, ἐκ τούτου δὲ τὸ χθαμάλις!

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Κομῶσι δὲ καὶ μέγα φουσῶσιν ἐπὶ τοιούτοις ἐξαμβλώμασιν *et in rebus levibus et futilibus ita gloriantur ac si quadrigis vecti Capitolium intrassent et spolia Iovi Feretrio optima suspendissent.* Οὐδὲν δὲ φάρμακον πρὸς ἴασιν τῆς χαλεπωτάτης αὐτῶν νόσου εὐρίσκεται. Καὶ τοὺς καλλίστους τῶν Ἑλληνι-

κῶν λόγων ἐπάδων τις αὐτοῖς μάτην πονεῖ καὶ δικτύω
 ἄνεμον θηρᾶ. Οὐδαμῶς εἰς τὸ σωφρονέστερον μετατίθενται
 οὐδ' αἰσθάνονται τὸ παράπαν τῶν λεγομένων ἀλλ' ὄνοι, τὸ
 τῆς παροιμίας, λύρας ἀκούουσι κινουῦντες τὰ ὦτα.

Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις.

ὑπομιμνήσκοντες δ' ὅτι περὶ μόνων τῶν ὑπερμάχων τῆς
 ἀκράτου γυδαιολογίας τοῦ ἐσχάτου ὄχλου καὶ πο-
 λεμιῶν τῆς ἀπὸ τῶν ρύπων κεκαθαρμένης καὶ πρὸς
 τὸ εὐσχημότερον καὶ σεμνότερον μετερρυθμι-
 σμένης γλώσσης ὁ λόγος ἡμῶν γίνεται καὶ οἰκτείροντες
 τὴν κατάστασιν τῆς νέας Ἑλλάδος, ἐν ἣ καὶ εὐτελέστατοι
 σκώληκες ἐν βορβόρου γωνία τοῦ τῆς ἀμαθίας καὶ ἀγνοίας
 καλινδούμενοι τολμῶσι περὶ γραμμάτων νάποφαίνωνται καὶ
 τοὺς ὀξύτατα βλέποντας ὡς ὀφθαλμιῶντας νὰ ψέγωσιν¹,
 ἐπανερχόμεθα ἐκ τῆς παρεκβάσεως εἰς τὸ προκείμενον.

1 Δεινὴ καὶ ἀφόρητος καθίσταται ἡ ὕβρις καὶ ἀλαζονεία, μεθ' ἧς ἄν-
 θρωπος παντάπασιν ἀμαθῶς καὶ τῶν πρώτων τῆς γλώσσης στοιχείων ἔχων
 ἐπιχειρεῖ παρὰ τοῖς Γραικύλοις οὐ μόνον κρίσεις καὶ θεωρίας περὶ αὐτῆς
 νὰ ποιῆται, ἀλλοτ' ἀλλὰ γνωμῖδια κηροχυτῶν καὶ τοιαῦτα συνήθως μι-
 νυρίζων, ὅποια γραῦς καταβαυκαλῶσα παιδίον, ἀλλὰ καὶ τοὺς
 μὴ συμμαιομένους αὐτῷ ἀγρίως νὰ δάκνη καὶ σφαδάζων νὰ ὑλακτῆ.
 Ἄδυνατοῦμεν τῇ ἀληθείᾳ νὰ μὴ δυσχεραίνωμεν καὶ ἀγανακτῶμεν βλέ-
 ποντες ὅτι οὐδαμῶς ὀκνεῖ ὁ γεννάδας ποικίλων περὶ τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς
 νὰ ἄπτηται ζητημάτων, καίτοι ὅπως αὐτῆς ἰδιώτης ὢν καὶ ὀφείλων ἐκ
 παντὸς τρόπου χαμαιιδιασκάλω ἑαυτὸν νὰ ὑποβάλη, ἵνα διδαχθῆ νὰ
 μὴ γράφῃ ἐρωμένος ἀντὶ τοῦ ἐρώμενος (ἐράομαι-ἐρῶμαι, ἐραόμενος-
 ἐρώμενος), βριάζω ἀντὶ τοῦ βρυάζω, παραΜΕμελημένη (ὦ
 Ζεῦ καὶ θεοί) ἀντὶ τοῦ παρΗμελημένη (παρ-αμελῶ, παρ-ημέληκα,
 παρ-ημέλημαι), ξένω ἀντὶ τοῦ ξαίνω, «καταχωρΗθείση διατριβῆ»
 ἀντὶ τοῦ καταχωρΙΣθείση, «τῶν ὁποίων ἡ μᾶλλον ὀρθὴ εἶναι ἐκείνη
 τοῦ Κουρτίου» ἀντὶ τοῦ ἡ τοῦ Κουρτίου, κτλ. κτλ. μηδὲ «τὸ ἀργός
 (ἐκ τοῦ ἄεργος)» ἀντὶ τοῦ ἀεργός καὶ «παραδείγματα τοῦ ις πρό-
 ιος εὐρίσκονται» ἦγουν «τοῦ ις πρό ιος», κτλ. κτλ.

Καὶ πεφεισμένως μὲν ἐν τῷ παρόντι ὑπὸ μετριότητος καὶ φιλανθρωπίας
 τὸν ἔξοχον τοῦτον τοῦ ἐλληνισμοῦ διδάσκαλον ἐλέγχομεν ἐλπίζοντες μά-

Παρά τῶν Ἀγελαίων ἀνθρώπων ἀμαθεστάτων καὶ μικροτάτων τὴν γνώμην καὶ ταπεινῶν ἐσχάτως ἐν ἀπάσαις ταῖς ἀντιλογίαις οὔτ' ἄλλοτ' εὐλογόν τι ἢ εὐπρόσωπον ἠκούσαμεν οὔτε νῦν προσδοκῶμεν. Μεγάλα δ' αἰείποπε καὶ δεινὰ ὑπῆρξαν τὰ ἐξ ἀνεπιστημοσύνης καὶ πολλοῦ θράσους παραπτώματα καὶ τὰ ὑπὸ μανίας καὶ λύσσης ἀκολαστάσματα αὐτῶν. Ἴσως δ' ὅμως ἀληθῆς τις τῶν μουσῶν θεράπων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐραστῆς προενέγκη πρὸς ἀπολογίαν τοῦ εἰπόντος «ἀποτίον τὸ δάκρυ τὸ ἐμόν» τὸ ἐν Ἀρκαδικῇ ἐπιγραφῇ κείμενον ἀπυτειέτω ἀντὶ τοῦ ἀποτινέτω. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀγελαίων, ἀγραμματώτατος καὶ εἰκαιότατος ὢν καὶ οὐδέποτε τὴν γλῶσσαν εἰς νοῦν ἀποβρέχων, ὡς πάμπολλα ἄλλα ὑπ' ἀγνοίας καὶ ἀβελτερίας ἔγραψεν, οἷον ἀνάγνωσ ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι, ἐκπληροῖτε ἀντὶ τοῦ ἐκπληροῦτε, νὰ πληρῆ ἀντὶ τοῦ νὰ πληροῖ, ἐσήμανον ἀντὶ τοῦ ἐσήμαναν, παρεκάλεσε ἀντὶ τοῦ παρακάλεσε ἦτοι παρακάλεσον, καταβεβλημμένος ἀντὶ τοῦ καταβεβλημένος (πολλάκις), πολιωρκήθησαν καὶ κατετρυχήθησαν ἀντὶ τοῦ ἐπολιωρκήθησαν καὶ κατετρυχώθησαν, ἐρωμένος ἀντὶ τοῦ ἐρώμενος, τῶ Κλεομένη ἀντὶ τοῦ τῶ Κλεομένει, τοῦ Ἀρταφέρνη ἀντὶ τοῦ τοῦ Ἀρταφέρνου ἢ Ἀρταφέρνους, Φάον (ῶ) ἀντὶ τοῦ Φάων (πολλάκις), ἀρρωγήν ἀντὶ τοῦ ἀρωγήν, γονυκλιτῆς ἀντὶ τοῦ γονυκλινῆς, νεφροσκεπτῆς ἀντὶ τοῦ νεφροσκεπῆς, ἀρι-

λιστα ὅτι, καὶ τῶν νηπίων ἤδη γλευαζόντων καὶ ἐπικερτομούντων αὐτόν, θάποστῃ ἐκὼν ἄκων τῆς ματαίας ἀδολεσχίας καὶ τῆς περὶ τὰς μούσας ἀσχημοσύνης· ἂν δὲ τολμήσῃ καὶ πάλιν νὰ κινήσῃ τὸν ἀνάγυρον περὶ γλώσσης καὶ φιλολογίας φληναφῶν, ἀφειδῶς τότε αὐτόν θὰ μαστιγώσωμεν διὰ πολλῶν παραδειγμάτων τὴν ἀγραμματίαν καὶ ἀπαιδευσίαν αὐτοῦ ἐμφανίζοντες, ἵνα πεισθῶσιν οἱ ξένοι ὅτι οὐκ ἐν κατοικοῦσιν ἐν Ἑλλάδι Γραικύλοι μόνοι οὐδ' εἴνε ἡ γῶρα αὕτη ἐλευθέρα Κόρυρα.

στο κράτη ἀντὶ τοῦ ἀριστοκρατικός, κτλ., τῆς ΜΗΚΕΤΙ πιλλωθείσης Μούσης μου ἀντὶ τοῦ τῆς ΜΗΠΩ (ΟΥΠΩ) πιλλωθείσης Μούσης μου, νὰ σωφρονήσωμεν αὐτούς ἀντὶ τοῦ σωφρονίσωμεν, πρὸς τὸ χωρίον "Ἅγιος Γεώργιος ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ χωρίον "Ἅγιον Γεώργιον, κατὰ τῶν χριστιανικῶν χωρίων "Ἅγιος Βασίλειος καὶ Νυφίτσα ἀντὶ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ Νυφίτζας (ἡ-τζίης), κτλ. κτλ., οὕτω καὶ τὸ ἀποτίον ἀντὶ τοῦ ἀποτίγον· οὐδεμίαν δὲ πάντως τοῦ ἅπαξ εὐρημένου Ἀρκαδικοῦ τύπου εἶχε γνῶσιν ὁ τὰ πάντα ἀγνοῶν στιχουργός. Ἐπειτα δ' ἄτοπον, νομίζομεν, καὶ ἄλογον εἶνε νὰ ποβλέπη τις εἰς σπανιωτάτην διαλεκτικὴν χρῆσιν καὶ νὰ μετασχηματίζῃ κατ' αὐτήν, καὶ ἀναμφισβήτητον ὑποτιθεμένην, τύπον ῥήματος συχνότατον ὑπάρχοντα ἐν τε τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ καὶ ἐν τῇ λεγομένῃ κοινῇ. Ὁ Βέργκιος¹ ἐκλαμβάνει τὸ προμνημονευθὲν ἀπυτειέτω ὡς προστακτικὴν ἀορίστου κατ' ἀναλογίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐβήσετο καὶ ἐδύσετο ἐσχηματισμένου, οὕτινος ἐξίτηλον ἐγένετο τὸ Σ. Ἄλλ' ὁ Ἰω. Σμιδίτιος² διατείνεται ὅτι ἐν τῇ Ἀρκαδικῇ διαλέκτῳ φυλάττεται τὸ Σ, ὡς διδάσκει τὸ ἀπυτεισάτω, καὶ ὅτι τὸ ἀπυτειέτω μόνον ἐνεστῶς δύναται νὰ εἶνε.

Διὰ λόγον δ', ὅστις θὰ καταστῆ φανερός ἐν τοῖς ἔπειτα, κρίνομεν ἐπάναγκες νὰ ξιώσωμεν ἐνταῦθα παρατηρήσεως καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ὀνόματος δάκρυ ἐν τε τῷ «ἀποτίον τὸ δάκρυ τὸ ἐμόν» καὶ ἐν τῷ «πᾶς των δάκρυ φλογερὸν ἐχχύνων» (σελ. 24) καὶ ἐν τῷ «δάκρυ χαρᾶς ἐλείβετο ἡρέμα»

1 De Tit. Arcad., Ind. Schol. Hal. 1860—61, σελ. XIV.

2 Zur Gesch. d. Indogerm. Vocal. Μέρ. Α', σελ. 142. Πρὸς καὶ Κομφοτίου Μελετήματα Τόμ. Β', σελ. 27 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 387.

(σελ. 10). Ὁ δισύλλαβος τύπος δάκρυ εἶνε ποιητικός. Ἄν δ' ἀπιστῆ ἡμῖν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀγελαίων, παρεχόμεθα αὐτῷ μάρτυρα ἀξιόχρεων τὸν ἔντιμον καὶ σεβάσμιον Ἀγελάρχην λέγοντα ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτοῦ (σελ. 63) «Δάκρυον, τὸ, Πλ. Δ. τοῖς δάκρυσιν (ἐκ τῆς ποιητ. ὄν. τὸ δάκρυ)». Ἄλλὰ δεινότατόν τι καὶ τοῦτ' αὐτὸ Βερναρδακικὸν σφάλμα ἐμφαίνεται τῇ βραχείᾳ ταύτῃ ῥήσει. Ταλανίζοντες δὲ τοὺς ἀθλίους διδασκάλους τοὺς ἐκόντας ἢ ἄκοντας ἐν τῇ κόπρῳ ταύτῃ τοῦ Αὐγείου κυλινδουμένους συμβουλεύομεν αὐτοῖς νὰ μὴ πείθωνται εὐκόλως παντὶ τοῦ Γόητος διδάγματι· διότι ὀλίγιστα μὲν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διδασκομένων, τὰ κατὰ τύχην ἀδιάφθορα ἐκ τῶν τυφλοσυρτῶν μετενηνεγμένα, ἔχουσιν ἀνεπιλήπτως, τὰ πλεῖστα δ' εἶνε ψευδῆ καὶ διάστροφα τεκμηριοῦντα ἢ παντελῆ ἄγνοιαν καὶ τῶν πρώτων τῆς γλώσσης στοιχείων ἢ δυσπαράβλητον μετεωρίαν καὶ βοσκηματώδη εὐήθειαν. Ἐξετάζοντες τὴν πρὸ μικροῦ ἐκ τῆς γραμματικῆς αὐτοῦ παρατεθεῖσαν ῥῆσιν εὐρίσκομεν ὀρθὴν μὲν τὴν περὶ τῆς χρήσεως τοῦ τύπου δάκρυ παρατήρησιν, πλημμελῆ δὲ τὴν περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς πληθυντικῆς δοτικῆς τοῦ δάκρυον. Γράφων ὁ Γόης «Δάκρυον, τὸ, Πλ. Δ. τοῖς δάκρυσιν» κατάφωρος γίνεται δοξάζων ὅτι ἄγνωστος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἢ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ἦτο ἢ πληθυντικὴ δοτικὴ δακρύοις. Περιφανέστατα δ' ὅμως αὐτὸν ἐξελέγχει καὶ καταγέλαστον τοῖς μὴ Ἀγελαίοις ἢ χρήσις τῶν παλαιῶν καθιστᾷ σαφῶς μηνύουσα, μᾶλλον δὲ βοῶσα ἐκάστοτε ὅτι ἐλέγετο ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φωνῇ οὐ μόνον ΔΑΚΡΥΣΙΝ ἐκ τοῦ δάκρυ¹ ἀλλὰ καὶ ΔΑΚΡΥΟΙΣ ἐκ τοῦ δά-

1 Δὲν ἐγκρίνομεν τὴν γνώμην, καθ' ἣν τὸ δάκρυσιν ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ δακρύοις διὰ μεταπλασμοῦ. Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 121

4 «Τὸ δὲ δάκρυσιν οὐκ ἀπὸ τοῦ δάκρυ· δάκρεσι· γὰρ ἂν ἦν»

κρυον. Θωμάς ὁ Μάγιστρος κελεύει (σελ. 85) «Δάκρυσι λέγε, μὴ δακρύοις ποιητικὸν γάρ. Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῆ Φιλαργύρου παῖς ἀριστεύσας¹: τοῖς τῶν δανειζομένων δάκρυσι μὴδὲν ἐνδιδόναι». Ὁ δὲ Μοῖρις ἀποφαίνεται (σελ. 117) «Δακρύοις Ἀττικῶς, δάκρυσιν Ἑλληνικῶς». Ὅτι ἀναλήθη καὶ ἀσύστατα διδάσκουσιν οἱ γραμματικοὶ οὗτοι ἀποδείκνυται ἐναργῶς ἐκ πολλῶν παραδειγμάτων.

Ὁ Ὅμηρος πανταχοῦ σχεδὸν τὸν τύπον δάκρυσι μεταχειρίζεται (Ἰλ. I, 570. Ὀδ. E, 83, κτλ.). Ἐν ἐνὶ δὲ μόνῳ στίχῳ τῆς Ὀδυσσεΐας (Σ, 173) ἀπαντᾷ τὸ δακρύοισι. Ἄλλ' ἐν οὐκ ὀλίγοις ἀντιγράφοις φέρεται δάκρυσι, ὅπερ ὁ Κουσσῆρος μετετύπωσε εἰς δάκρυς. Πρβ. καὶ Ἡσίοδ. Ἀσπ. 132: δάκρυσι μῦρον. 270: δάκρυσι μυδαλέη. Οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ ἀμφοτέρων τῶν τύπων ποιοῦνται χρῆσιν, οἷον

Αἰσχύλ. Πέρσ. 539:

διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους
τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.

Πρβ. καὶ Ἀγαμ. 1548.

Σοφοκλ. Ἦλ. 167:

δάκρυσι μυδαλέα, κτέ.

Ἀποσπ. 510 Νευκ.:

καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι.

Εὐριπ. Ἑλ. 166:

δάκρυσιν ἢ θρήνοις ἢ πένθεσιν;

Πρβ. καὶ 176. 195. 456. 674. 1189. 1419. Ἰκέτ. 21:

"Ἄδραστος ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὄδε.

Πρβ. καὶ 978. Τρω. 315:

ἐπεὶ σύ, μάτερ, ἐπὶ δάκρυσι καὶ
γόοισι κτέ.

ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δακρύοις κατὰ μεταπλασμόν, ὡς προβάτοισι πρῶ-
6 ασι, ἐγκάτοισι ἐγκασι, κτέ.».

¹ Τόμ. Δ', σελ. 402 Ρεισκ.

Πρβ. καὶ 1090. Ἥλ. 181 :

δάκρυσι χορεύω, δακρύων δέ μοι μέλει.

Ὅρέστ. 205 :

δάκρυσί τ' ἐννυχίοις.

Πρβ. καὶ 320. 1308. Φοιν. 1501 :

δάκρυσι δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος.

Ἰππολ. 853 :

δάκρυσί μου βλέφαρα
καταχθέντα κτέ.

Πρβ. καὶ 1142 καὶ Ἀπόσπ. 265 Ναυκ. Ὅρέστ. 529 :

δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.

Πρβ. καὶ 135. 1239. 1363. 1410. Φοιν. 1542 :

οἰκτροτάτοισιν δακρύοισιν.

Πρβ. καὶ 1441. 1522. Μηδ. 25 :

τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον.

Πρβ. καὶ 922. 928. 1221. Ἰφιγ. Αὐλ. 398 :

ἐμὲ δὲ συντήξουσι νύκτες ἡμέραι τε δακρύοις.

Πρβ. καὶ 496. 541. 1100. 1175. 1434. Τρω. 509 :

δακρύοις καταξανθεῖσα.

Πρβ. καὶ 513. Ἑλέν. 937 :

πρόσω σφ' ἀπόντα δακρύοις ἄν ἤγάπων.

Πρβ. καὶ 991. Ἴων. 876 :

στάζουσι κόραι δακρύοισιν ἐμαί.

Ἡρακλ. Μαιν. 1205 :

βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται.

Πρβ. καὶ 1361 καὶ Ἥλ. 192 καὶ 502. Περὶ τοῦ Ἀνδρομ. 532

ἴδε Δινδόρφιον Εὐριπίδ. Τόμ. Γ', σελ. 365.

Ἄριστοφ. Σφ. 390 :

τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφουμοῖς.

Πρβ. καὶ Ἰππ. 1269.

Μένανδρ. Ἀποσπ. 532 :

αἰεὶ δὲ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιεῖ
τὸ θῆλυ κτέ.

Καὶ ἐν τῷ πεζῷ τῶν Ἀττικῶν λόγῳ οὐ μόνον ὁ τύπος δάκρυ-

σιν ἀπαντᾷ ἀλλὰ καὶ ὁ ἄχρηστος ὑπὸ τοῦ Γόητος νομιζόμενος δακρύοις, οἷον Θουκυδ. Ζ', 75 «ὥστε δάκρυσι πᾶν τὸ στράτευμα πλησθὲν κτέ.». Δημοσθέν. σελ. 872, 32 «ἰκετεύων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἀντιβολῶν καὶ δάκρυσι κλάων» (Περβ. καὶ Λιβάν. Τόμ. Δ', σελ. 626, 15)¹. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α', δ', 26 «λέγεται σὺν πολλοῖς δακρύοις ἀποχωρῆσαι». Λυκούργ. κ. Λεωκρ. 33 «τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι». Περβ. καὶ Ψευδοπλάτ. Ἀξιόχ. σ. 365, α' «σὺν δακρύοις καὶ κροτήσεσι χειρῶν». Θεόφρ. π. Ὄσμ. 6 «κλωσί, φύλλοις, φλοιοῖς, καρποῖς, δακρύοις», κτλ.

Ἄλλ' ἡ γραμματικὴ τοῦ ἐνδοξοτάτου παρὰ τοῖς Γραικύλοις Βερναρδάκη τοσοῦτων ἐστὶν ἀμαρτημάτων μεστή, ὥστε μοι παρίσταται τὸ τοῦ μωροῦ τοῦ πρὸς κόσκινον εἰπόντος οὐχ εὐρίσκειν ὅ τι βύσειεν ἢ μὴ βύσειεν αὐτοῦ².

1 Ψαλμ. ς', 7 «ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν μου βρέξω». ΡΚΕ', 5 «αἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν», κτλ. Ὠριγέν. Τόμ. Γ', σελ. 436 «τοῖς τῆς μετανοίας δάκρυσιν», κτλ. Παρὰ Θεμιστίω εὐρίσκεται Λόγ. Ζ', σελ. 90, δ' «δάκρυσι παινόμενοι». ΙΓ', σελ. 473, δ' «φροιμιαζόμενος τοῖς δάκρυσιν», ἀλλὰ Λόγ. ΔΒ', σελ. 359, δ' «οὐκ ἐφύρασεν ὕδατι ἀλλὰ δακρύοις».

2 Αἱ πλατύτεραι περὶ τινῶν καὶ ἀκριβέστεραι διασαφήσεις καὶ αἱ κατὰ παρέκβασιν ἐνίοτε παρατηρήσεις ἐπίτηδες ἐν τῷ λόγῳ παρεμβάλλονται ὡς μειλίγματα τρόπον τινὰ τῆς τῶν ἀναγινωσκόντων ὀργῆς ἐπὶ τῇ κινήσει τοῦ δυσωδεστάτου βορβόρου. Καὶ ἐλάχιστον μέρος τῶν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀγελαίων προγεομένων ἀκαθαρσιῶν εἶνε ἀληθῶς ἀφόρητον καὶ λίαν κινδυνῶδες δύναται νάποθῆ τοῖς ἔχουσι ψυχὴν ἀνθρωπίνην καὶ ῥίνα τετρημένην. Τούτου λοιπὸν ἔνεκεν ἐνομίσαμεν καλὸν ἐν τοῖς ἐκάστοτ' ἐλέγχοις τῶν ἐκ τῶν συρραμμάτων αὐτοῦ προφερομένων γευμάτων, ἀφορμὴν ἐκ βαρβαρισμῶν ἢ σολοικισμῶν τῆς Βλαχικῆς μούσης λαμβάνοντες, νὰ διευκρινῶμέν τινα τῶν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἣν οὐδέποτε διαλείπουσι πάντα τρόπον κακοῦντες καὶ διαφθείροντες οἱ ἀνίπτοις ποσὶ πρὸς τοὺς λόγους πηδῶντες Ἀγελαῖοι. Οὐ μόνον δ' ἦττον ἀνιαρὰ οὕτω καὶ πῶς ἀνεκτοτέρα καθίσταται ἢ ἐκ τῆς ταρασσομένης κόπρου ἀηδία, ἀλλὰ καὶ ὠφέλεια οὐχὶ μικρὰ προσγίνεται τοῖς περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα σπουδάζουσι νεανίσκοις, οἵτινες πολλὰ μὲν ἑλληνιστὶ γεγραμμένα βιβλία ἀνεκίττουσιν, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἐξ αὐτῶν πορίζονται ἢ ἀκάνθας καὶ τριβόλους.